

SELFCONNECT

Sfântul, surferul și CEO-ul

O poveste
remarcabilă
despre viața
pe care inima ta
și-o dorește

ROBIN SHARMA

LIVINGSTONE

Editor: Ioana Antonică

Copertă: Copyright © David Leyes, originally published in 2006 by Hay House

THE SAINT, THE SURFER AND THE CEO

Copyright © 2002, 2006 by Robin S. Sharma

Originally published in 2006 by Hay House Inc. USA

Tune into Hay House broadcasting at: www.hayhouseradio.com

Copyright © 2013 Editura Livingstone pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHARMA, ROBIN

**Sfântul, surferul și CEO-ul : o poveste remarcabilă despre
viața pe care inima ta și-o dorește / Robin S. Sharma ; trad.:**

Roxana Gamarț. - București : Livingstone, 2013

ISBN 978-606-8545-00-4

I. Gamarț, Roxana (trad.)

159.923.2

Distribuit de Sc Multicart Com

www.multicart.eu

www.editorialivingstone.ro

www.facebook.com/editura.livingstone

comenzi@editorialivingstone.ro

Tipar : Tipografia **SHIK & ȘTEFAN**

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	5
Introducere	9
1. Noi începuturi	13
2. Regulile căii	33
SFÂNTUL	41
3. Cum să te deschizi spre a înțelege felul în care funcționează lumea în realitate	41
4. Fii onest cu propriul tău Eu	66
5. Fereastra cu vitraliu	87
6. În căutarea unei meniri	92
SURFERUL	97
7. O întâlnire cu un Maestru al Inimii	97
8. Pătrunzând misterul	114
9. Cum să crești pe tărâmurile nisipoase	132
10. Surfingul și dragostea de sine	148
CEO-ul	169
11. Cel care oferă cel mai mult, câștigă	169
12. Dragostea ca instrument de afaceri	184
13. Adevărata cale spre reușită	196
14. Despre dorințe și vise	206
15. Evadări spre o viață frumoasă	216
<i>Despre autor</i>	223

Sfântul, surferul și CEO-ul

3

1. Noi începuturi

„Noi toți, indiferent dacă suntem sau nu războinici, avem un centimetru cub de șansă care apare în fața ochilor noștri din când în când. Diferența dintre o persoană obișnuită și un războinic este că războinicul este conștient de acest lucru și rămâne în alertă, așteptând momentul prielnic în mod deliberat, astfel că, atunci când acest centimetru cub de șansă apare, acesta este folosit.”

Carlos Castañeda

Nu mai simțisem în viața mea o asemenea durere. Mâna dreaptă îmi tremura incontrollabil, iar sângele îmi țâșnea pe cămașa albă, proaspăt spălată. Era o dimineață de luni și singurul gând care îmi cutreiera mintea era că ziua aceea nu era una bună să mor.

În timp ce stăteam nemișcat în mașina mea, am fost lovit de liniștea acelei scene. Nimeni nu se mișca în camionul care tocmai se oprise în mine. Privitorii adunați la locul accidentului aveau o expresie de groază întipărită pe fețe. Iar traficul s-a oprit complet. Tot ce mai puteam auzi era foșnetul frunzelor în copacii de pe marginea drumului de lângă mine.

Doi dintre cei care stăteau acolo s-au apropiat de mine și mi-au spus că vin ajutoare și să rămân nemișcat. Unul dintre ei mi-a apucat

mâna și a început să se roage: „Doamne, ajută-l pe omul ăsta. Te rog, protejează-l.” În câteva minute, o cavalcadă de ambulanțe, pompieri și mașini de poliție a inundat locul accidentului, cu zgometele și luminile sirenelor. Totul în jurul meu a părut că încetinește și m-a cuprins un sentiment ciudat de pace, în timp ce asistenții de pe salvare și-au început metodic munca. Oamenii ăștia își păstrează calmul chiar și în condiții stresante. M-am simțit ca un martor – aproape ca și cum m-aș fi uitat la întreaga desfășurare a scenei de undeva de sus.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit într-o cameră de spital care mirosea a lămâi proaspete și înălbitor. Nu voi uita niciodată acel miros. Corpul meu era înfășurat în diferite bandaje, iar picioarele le aveam puse în ghips. Brațele îmi erau acoperite cu vânătași.

Am fost întâmpinat înapoi, în lumea celor vii, de o asistentă medicală destul de tânără.

– Domnule Valentine ! Nu-mi vine să cred că v-ați trezit ! Trebuie să sun doctorul ! a spus ea în timp ce forma frenetic un număr la telefonul intern de pe măsuta aflată lângă patul meu.

După ce a vorbit la telefon, am reușit să cârâi și eu câteva cuvinte:

– Spune-mi Jack, i-am zis, încercând să par cât mai relaxat, deși îmi dădeam seama că lucrurile sunt destul de grave. Unde mă aflu ?

– Ești la Lakeview General Hospital, Jack. Aceasta este secția de Terapie Intensivă. Ai suferit un accident destul de grav săptămâna trecută. Sinceră să fiu, ești foarte norocos că ești în viață.

– Serios ? am întrebat eu pe ton timid.

– Îhâm, mi-a răspuns asistenta cu un zâmbet forțat, în timp ce se uita la graficele de la piciorul patului meu. Ai intrat în comă după ce un camion s-a prăbușit peste tine. Paramedicilor care te-au adus aici nu le venea să creadă că ai supraviețuit accidentului.

Oricum, singurul lucru de care trebuie să îți faci griji acum este vindecarea acestor răni urâte și a picioarelor rupte. Vei fi bine – cum spuneam, ești un tânăr incredibil de norocos.

Norocos nu era un cuvânt pe care să-l fi asociat vreodată cu mine, dar, în condițiile date, înțelegeam ce vroia să zică. Chiar *era* o binecuvântare faptul că mă aflam în viață.

– De ce sunt doar eu în camera asta ? m-am întrebat cu voce tare, în timp ce mă uitam în jur. Nu m-ar deranja să am puțină companie.

– Jack, ești treaz de doar câteva minute. Relaxează-te și încearcă să îți revii. Stai liniștit. Medicul tău va fi aici în scurt timp, a fost extrem de îngrijorat din cauza ta.

Pe măsură ce orele acelei zile se scurgeau, iar armata de medici și asistente medicale mă consultau, mă verificau și mă încurajau, am început să realizez pe deplin cât de grav a fost accidentul meu. Șoferul de camion a fost ucis pe loc, iar medicul meu m-a informat sincer că a crezut că nu o să-mi mai recapăt cunoștința. De fapt, cuvintele lui au sunat, mai mult sau mai puțin, cam așa:

– Nu am văzut niciodată un caz ca ăsta.

Dar ceea ce am realizat cu toată ființa mea a fost faptul că acest lucru s-a întâmplat cu un motiv. *Totul* se întâmplă cu un motiv și nu există accidente în viață – știu că ai mai auzit asta. Dar eu am ajuns să descopăr singur că acest univers uluitor în care trăim este nu numai incredibil de inteligent în felul în care funcționează, ci este, de asemenea, un loc foarte prietenos. Această lume vrea ca noi să avem niște vieți extraordinare. Ea vrea ca noi să fim fericiți. Și vrea ca noi să câștigăm.

O voce calmă din interiorul meu (care a apărut pentru prima dată în acea cameră de spital, dar care avea să mă însoțească în momentele cele mai dificile și vulnerabile din viața mea), m-a informat că ceva măreț era pe cale să se întâmple și că ceea ce urma să experimentez în următoarele zile și săptămâni avea să-mi revoluționeze viața și, în același timp, avea să schimbe viețile multor altora. Mi-a spus că partea cea mai bună abia acum urma să vină.

Părerea mea este că mulți dintre noi nu reușesc să asculte această voce liniștită și înțeleaptă dinlăuntrul nostru. Există un loc adânc în

interiorul fiecărei inimi, care știe toate răspunsurile la întrebările noastre cele mai mari. Fiecare dintre noi știe adevărul și ceea ce trebuie făcut pentru a crea vieți extraordinare pentru noi înșine. Cei mai mulți dintre noi au pierdut, pur și simplu, legătura cu această sursă naturală de înțelepciune pură, deoarece zilele noastre sunt infestate de prea mult zgomot și dezordine. Dar am descoperit că, atunci când mi-am făcut timp pentru tăcere, liniște și singurătate, vocea adevărului a început să vorbească. Și cu cât am crezut mai mult în sfaturile sale, cu atât mai bogată a devenit viața mea.

Era în jur de 9:30, când un infirmier a adus un alt pacient în camera mea. Am fost recunoscător că aveam, în sfârșit, companie și am ridicat imediat capul să văd cine este noul meu tovarăș. Era un om în vârstă, de aproximativ 75 ani. Avea părul cărunt, bogat, prins într-o coadă elegantă, iar fața îi era acoperită cu pete maro, ca și când s-ar fi expus prea mult la soare, ani de-a rândul. Aspectul său fragil și respirația greoaie mi-au dat de înțeles că omul era destul de bolnav. De asemenea, am observat că ceva îl durea – ținea ochii închiși și a gemut încet în momentul în care asistentul l-a transferat în pat.

După vreo zece minute, nou-venitul a deschis încet ochii. Am fost vrăjtit: ochii lui erau de un albastru intens, iar claritatea și strălucirea lor mi-au dat un fior pe șira spinării. Am simțit imediat că omul din fața mea era de o înțelepciune profundă, rar întâlnită în această lume în care totul se repară în viteză, iar viețile se trăiesc pe repede-înainte. Am simțit că mă aflu în prezența unui maestru.

– Bună seara, a șoptit el încet, pe un ton ce trăda un timbru de demnitate în vocea lui. Se pare că o vreme o să stăm aici împreună.

– Da, nu e cel mai grozav loc pentru a petrece o noapte de vineri, nu-i așa ? i-am răspuns eu, cu un zâmbet cald. Numele meu este Jack, am continuat, ridicând mâna ca într-un salut. Jack Valentine. Am avut un accident de mașină destul de grav în urmă cu vreo săptămână, iar verdictul este că îmi voi petrece ceva timp în patul ăsta. M-am simțit singur toată ziua, așa că mă bucur să vă cunosc, domnule.

– Încântat de cunoștință, Jack. Eu sunt Cal. Stau în acest spital, în diferite secții, de vreo șapte luni. Am fost testat, tratat și ținut sub supraveghere mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată că e omeneste posibil. Mi-e teamă că, la modul în care merg lucrurile pentru mine, nu voi mai ieși niciodată de aici, mi-a destăinuit el pe un ton liniștit, cu privirea fixată pe tavan.

Se opri pentru o clipă.

– Am venit aici cu o durere de stomac, despre care am crezut că a fost cauzată de ceva ce am mâncat. Șase zile mai târziu, m-au băgat la chimioterapie.

– Cancer ? am întrebat eu, încercând să fiu cât de sensibil posibil.

– Da. Până l-au detectat medicii, s-a întins deja în tot corpul meu. Este în plămâni mei, în intestine, iar acum a ajuns chiar și în capul meu, a spus el trecându-și tremurând mâna dreaptă prin păr. Oricum, a continuat el pe un ton gânditor, am trăit o viață grozavă față de cei mai mulți oameni. Am crescut într-o sărăcie lucie, îngrijit doar de mama mea. Și ce femeie nobilă a fost !

– La fel ca a mea, am exclamat eu.

– Mă gândesc la mama mea în fiecare zi, a continuat Cal. Era sensibilă, curajoasă și tare ca oțelul proaspăt forjat. Ea a crezut în mine ca nimeni altcineva, m-a încurajat mereu să îmi stabilesc obiective mărețe și să am cele mai îndrăznețe vise. Dragostea ei pentru mine a fost cu adevărat necondiționată – și asta este singura iubire adevărată, Jack. Mă face să mă gândesc la ce a scris odată Victor Hugo: „Fericirea supremă a vieții este convingerea că suntem iubiți.” Și, frate, știi că m-am simțit iubit de acea femeie extraordinară. Nu te superi dacă împărtășesc povestea mea cu tine, nu ?

– Nu, deloc, am răspuns. De fapt, m-ați făcut curios.

– Bun. Ei bine, copilăria mea a fost simplă, dar distractivă. Veri petrecute pe malul unei gârle, în care făceam baie în pielea goală, și ierni petrecute în fața unui foc dogoritor, spunând povești și citind cărți minunate. Mama mea m-a învățat să iubesc cărțile.

– Și mie îmi plac cărțile, i-am mărturisit eu. De fapt, școala nu mi-a plăcut prea mult, dar am prețuit cărțile.

– Așa am fost și eu – într-o foarte mare măsură. Știi, cum observa marele gânditor Iuda ibn-Tibbon, atât de înțelept: „Fă din cărțile tale însoțitorii tăi. Locul tuturor desfătărilor tale să fie rafturile și cutiile pline de cărți.”

– Frumoase cuvinte, Cal.

El a continuat.

– Școala m-a plictisit, dar cărțile m-au stimulat și m-au fascinat. Nu o voi uita niciodată pe mama care îmi spunea că o idee citită într-o carte are potențialul de a-mi transforma radical viața. Singura problemă reală, spunea ea, e că pur și simplu nu știm care carte conține acea idee care ar putea duce la trezirea noastră! Datoria mea, îmi spunea ea cu toată dragostea, era să caut acea carte; odată ce aveam s-o găsec, trebuia să am curajul de a acționa conform acelei idei, astfel încât să se concretizeze cumva în viața mea. Jack, din moment ce și ție îți place să citești, voi împărtăși cu tine un alt citat scurt despre puterea care se ascunde în spatele cuvintelor scrise.

– Da, chiar te rog!

– „Atunci când cumperi mai multe cărți decât poți citi, înseamnă că sufletul aspiră spre infinit, iar această pasiune este singurul lucru care ne ridică deasupra animalelor muritoare.” Este din A. Edward Norton – pe asta a trebuit să-l învăț în liceu, a menționat Cal, în timp ce își schimba poziția în pat.

– În fine, odată ce am crescut un pic mai mare, am plecat la o academie militară pentru educație și formare. Mama nu a vrut să plec, dar am primit o bursă și a fost într-adevăr biletul meu de ieșire din sărăcia în care am crescut. După aceea, m-am dus la facultate și acolo, chiar din prima zi în campusul universitar, m-am îndrăgostit de o frumusețe de fată de 18 ani, cu părul de aur și pielea ca fildeșul. Am întâlnit-o la ora de istorie și chiar a fost dragoste la prima vedere. Am știut de la bun început că eram meniți să fim împreună. Doamne,

cât am iubit-o pe Grace – era atât de inocentă și de bună. Nici nu mi-aș fi putut imagina o persoană mai frumoasă decât ea, care să călătorească alături de mine prin viață.

– Pe mama mea o chema Grace, am spus eu.

– E un nume frumos, nu-i așa, Jack?

– Da, este.

– După ce m-am căsătorit cu Grace, ni s-a născut un copil, un băiat. L-am iubit atât de mult pe puștiul ăsta. Au fost vremuri cu adevărat speciale pentru noi. Ne-am distrat, am râs, ne-am iubit – am avut parte de cele mai bune lucruri din viață. Cam atunci am decis să-mi încerc norocul în afaceri. Am deschis o firmă de cherestea care a furnizat material către mulți contractori mari. A fost o perioadă de prosperitate economică, iar noi am prins chiar momentul în care domeniul construcțiilor era pe val. După câțiva ani, am făcut o grămadă de bani – de fapt, milioane de dolari, și viața pe care eu, Grace și fiul nostru am început să o trăim era parcă desprinsă din basme. Fantezie pură, altfel nu pot să-i spun, a murmurat Cal, clătind din cap ca și cum nici lui nu-i venea să creadă.

– Dar, pe măsură ce făceam mai mulți bani, deveneam din ce în ce mai consumat de muncă. Eram din ce în ce mai distrat și mai puțin atent la familia mea. Se spune că pe măsură ce treci prin viață, trebuie să jonglezi cu un număr diferit de bile. Unele bile, cum ar fi cele care simbolizează cariera, sunt făcute din cauciuc. Dacă le scapi, ele au capacitatea de a sări înapoi. Dar unele bile sunt făcute din sticlă – familia este așa. Dacă scapi mingea aia, nu se mai întoarce. Asta e greșeala pe care am făcut-o. Banii n-au făcut decât să complice lucrurile pentru mine și să mă trimită pe o cale greșită. Am pierdut din vedere valorile mele cele mai profunde și prioritățile mele cele mai importante. M-am îndepărtat de familia mea, în loc să mă apropiu de ea. Am descoperit că cel mai bogat om din lume nu este persoana care are cel mai mult, ci cel care are nevoie cel mai puțin. Mi-a luat mult timp pentru a înțelege această lecție. Și, frate, am plătit un preț consistent pentru ea.

Am ascultat cu atenție, absorbit de povestea unui om care își împărtășea experiența de o viață, atât de deschis cu mine. Și eu am crescut fără tată, așa că am fost fascinat de perspectiva lui Cal asupra importanței unei vieți de familie puternice. Întotdeauna mi-am dorit o conexiune cu tatăl pe care nu l-am cunoscut cu adevărat și am simțit mereu că o bucată mare din viața mea lipsea din cauza acestei povești rămase incomplete. Am simțit, de asemenea, o tristețe trecând prin mine ca o umbră, datorită faptului că, deși eram un om relativ tânăr, încă nu întâlnisem femeia alături de care să simt că mi-aș putea petrece viața și cu care aș putea întemeia o familie. Era o dorință pe care abia acum o depistam în mine pentru prima oară.

– Oricum, a continuat Cal cuprins de entuziasm, industria noastră a fost lovită de vremuri grele, așa cum se întâmplă mereu, și am pierdut toată averea, până la ultimul șfanț. Nu spun că am pierdut o parte din bani și o parte din bunurile noastre, Jack. Ci că am pierdut totul într-o perioadă de doar câteva săptămâni. Grace a suportat greu și și-a făcut griji la nesfârșit din cauza greutăților noastre cumplite. Dar am fost puternici și, împreună, am încercat tot posibilul pentru a reconstrui.

– Afacerea a fost redusă considerabil și eu și Grace ne-am rezumat la un stil de viață mult mai simplu. A fost, de asemenea, un moment de mare reflecție internă pentru noi doi. De cele mai multe ori, eșecul face asta pentru oameni. Ne deschide ochii asupra noastră, ne face să ne întrebăm cine suntem cu adevărat și ce ne dorim în realitate și ne scoate din zona noastră de confort. Și astfel, chiar dacă ne-a fost incomod din punct de vedere economic, iar relația noastră se confrunta în continuare cu diverse probleme, eu am evoluat enorm ca ființă umană. De fapt, necazul din acea perioadă m-a condus pe o cale de autodescoperire și dezvoltare personală pe care călătoresc chiar și azi. Mi-a schimbat total viața.

– Păi, și ce s-a întâmplat în continuare, Cal? am întrebat eu realmente interesat, fără să-mi pese că se făcuse târziu și luminile din spital fuseseră toate stinse.

- Am devenit un filozof, a venit răspunsul lui simplu și direct.
- Un filozof? Și afacerea ta? Ce s-a întâmplat cu Grace și fiul tău?
- Filozofia înseamnă pur și simplu „iubire pentru înțelepciune”.

Ceea ce încerc să îți spun, Jack, este că am ajuns să iubesc înțelepciunea la fel de mult cum iubeam viața însăși. Aș fi fost în stare să petrec zile întregi reflectând la sensul vieții și meditând asupra problemelor sale profunde. Lucrurile la care mă gândeam în trecut mi se păreau acum banale. Din păcate, relația cu Grace a început să se deterioreze și mai mult și, în cele din urmă, ne-am despărțit. Unii oameni cred că relațiile pe care le avem în viață sunt de fapt misiuni. Unele pot dura săptămâni, altele durează o viață, dar toate au menirea să ne învețe lecții mari a căror miză este aceea de a ne stimula evoluția noastră ca oameni. Tot ce știu este că am învățat atât de mult din timpul pe care l-am petrecut împreună. Din păcate, a luat băiatul cu ea și, de atunci, nu i-am mai văzut niciodată. Asta m-a zdrobit, a declarat Cal cu vocea tremurândă. O parte din mine a murit atunci când s-a întâmplat asta. Nici acum nu am reușit să mă iert în totalitate pentru ceea ce am făcut, distrugând viața familiei mele. Și, Dumnezeu, cât de dor mi-a fost de copilul meu!

Ultima dată când am auzit de ei, Grace se mutase în cealaltă parte a țării și încerca să-l crească pe fiul nostru folosindu-și resursele limitate pe care le avea la dispoziție. Am încercat să rămân în contact cu ei și să o ajut, dar știam că inima ei a fost frântă și, mândră cum era, n-a vrut să accepte nimic de la mine. A fost cu adevărat cea mai mare greșală din viața mea, pierderea familiei mele. Soția și fiul meu mi-au oferit momente extraordinare de fericite, pe care nu am fost în stare să le văd decât atunci când a fost prea târziu.

Dar greșelile noastre cele mai mari, poartă în ele și cele mai mari lecții pe care le vom învăța vreodată. Acum sunt mai înțelept. Cred că adevăratul truc în viață este de a transforma retrospectiv în previziune ceea ce dezvăluie perspectiva.